

Roncsként...

*Roncsként élni tovább, most ez a dolgom,
mint szél tördelte ág magányos dombon.*

*Magam nem menthetem, az idő üldöz,
sárkányt egy szál selyem nem köt földhöz.*

*Olyan torz módra száll, hova lett a képe?
Nappalom is homály és csönd szövedéke.*

*De tudom, hogy amíg enged a sorsom,
lesz erőm holtomig is mosolyognom.*

GÉCZI JÁNOS

...szeretlek.

*Azt hiszem, ezen a reggelen
ugyanúgy figyeltem, mint a szél,
a nyílt vízről kiszaladó hullám, avagy a lehasadt part.
Úgy néztelek abban a ruhacsomóban,
ahogyan szemlél az ezeregy kék szem tekintetét magába fogadó
tenger.*

*Miként az, aki bőrává, mítosztól spermaszínű habbá,
vihar nyomta olaj- és szilfákkal benőtt földnyelvűvé vált maga is
elhagyatottan,
holott mindezek bennem gyűltek egybe,
hogy így lássalak meg téged,
ki valaha voltál.
Kedves.*

*Az oldott sóval, fénnel és fehérral átáztatott
vagonnyi kötömbök között
magányába hulltan
volt, egy kiszáradt tarackra felakadva.
A nyár szagát megőrizte,
de az ősztől szürkére fakulva már
bevert összeroskadva
a téli parton.*

*Két végzethez egyszerre tartozva
a víznek a határán és a szárazföldnek,*

*s amiről el nem dönthető
mementó-e,
avagy tépett fehérnemű.*

*A megváltást a sorsával úgy vágyta,
amint a kozmosz azt, amelytől valóra válik, a rímhelyzetet.
Várakozott szememre,
hogy magával vigye majd
a Nagy Szélvihar.
Vágyakozott, ahogyan a szív tud,
a befoglaló Nagy Dagályra.*

*Akadtt néhány nap,
amikor úgy tudtam, azt hiszem
szeretlek.*

...SZÍV.

*Kettős nyomot hagysz bennem.
Mint szöveg tintája a merített papíron,
melyet közös históriánk kék hálója emelt ki
a feledés vizéből, és mint puha itatósban
a szerteszivárgó festék, amelyet a történetből
a biztos kezű jövőm szívott fel,
hogy el ne maszatolódjon. Hiába vagy egyetlen,
ha bennem megkettőződve dobog a szív.*

...lehetek.

*Mindaz, ami
az asztalon heverő szálrózsa és
aközött van, ahogyan elmondod,
mily gyönyörű ez a virág,
te vagy. Ennyi lehetsz számomra.
S ami nem, számodra annyi lehetek.*